

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Johann Heinrich Bornemann GmbH — Geschäftsbereich Kunststofftechnik Obernkirchen (Obernkirchen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Oldekop)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 19 kwietnia 2011 r. (sprawa R 1802/2010-2), dotyczącą postępowania w przedmiocie sprzeciwu pomiędzy Johann Heinrich Bornemann GmbH — Geschäftsbereich Kunststofftechnik Obernkirchen i Evonik Industries AG

Sentencja

- 1) *Postępowanie w przedmiocie skargi zostaje umorzone.*
- 2) *Strona skarżąca i interwenient ponoszą własne koszty oraz pokrywają, każda po połowie, połowę kosztów poniesionych przez stronę pozwaną.*

(¹) Dz.U. C 269 z 10.9.2011

Postanowienie Sądu z dnia 6 grudnia 2012 r. — Spa Monopole przeciwko OHIM — Royal Mediterranea (THAI SPA)

(Sprawa T-664/11) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Ograniczenie wykazu usług zawartego w zgłoszeniu znaku towarowego — Umorzenie postępowania)

(2013/C 32/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Spa Monopole, compagnie fermière de Spa SA/NV (Spa, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci L. de Brouwer, E. Cornu i É. De Gryse)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Royal Mediterranea, SA (Madryt, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 20 października 2011 r. (sprawa R 1976/2010-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Spa Monopole, compagnie fermière de Spa SN/NV a Royal Mediterranea, SA.

Sentencja

- 1) *Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.*
- 2) *Każda ze stron pokrywa własne koszty.*

(¹) Dz.U. C 65 z 3.3.2012.

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2012 r. — Storch i in. przeciwko EZB

(Sprawa T-492/12)

(2013/C 32/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sven A. von Storch (Berlin, Niemcy) oraz 5 216 innych osób (przedstawiciele: adwokaci M. Kerber i B. von Storch)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że decyzje Europejskiego Banku Centralnego z dnia 6 września 2012 r. dotyczące szeregu cech technicznych transakcji Outright systemu Euro na rynkach wtórnych dla obligacji państwowych są niezgodne z art. 123–125 TFUE, orzeczenie zaistnienia skutku prawnego wynikającego z art. 264 TFUE i wstrzymanie dalszego wykonania;
- stwierdzenie, że decyzja Europejskiego Banku Centralnego z dnia 6 września 2012 r. dotycząca dodatkowych środków zapewnienia zabezpieczeń dla partnerów handlowych celem udostępnienia im transakcji gotówkowych systemu Euro jest niezgodna z art. 123–125 TFUE, orzeczenie zaistnienia skutku prawnego wynikającego z art. 264 TFUE i wstrzymanie dalszego wykonania;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania na podstawie art. 87 § 2 regulaminu postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą zasadniczo następujące zarzuty:

- 1) Sporne decyzje naruszają art. 123–125 TFUE. W tym zakresie skarżący podnoszą, że art. 123 TFUE zakazuje dokonywania monetaryzacji długów państwowych, i że na podstawie rozporządzenia (WE) nr 3603/93 (¹) zakaz ten obowiązuje całkowicie, tzn. zarówno dla rynku pierwotnego, jak i wtórnego.

- 2) Ponadto EBC naruszył art. 127 TFUE. Skarżący podnoszą, że mandat EBC w ramach polityki pieniężnej jest ukierunkowany na stabilność cen. Poprzez wykonanie środków EBC prowadzi politykę fiskalną i działa *ultra-vires*.
- 3) Ponadto zaskarżone decyzje są niezgodne z protokołem (nr 27) w sprawie rynku wewnętrznego i konkurencji⁽²⁾ w związku z art. 51 TWE. Zdaniem skarżących nabycie papierów wartościowych od państw znajdujących się pod względem finansowym w stanie zagrożenia stanowi bezpośrednią interwencję w segment rynku, odznaczając się nadmiarem podaży. Owo nabycie stanowi sztuczne zmniejszenie podaży z odpowiednimi skutkami w zakresie zysków z tych papierów w obiegu gospodarczym, niezgodnymi z zasadami niezakłóconej konkurencji.
- 4) EBC naruszył ponadto art. 130 TFUE w związku z art. 7 statutu ESBC/EBC⁽³⁾, ponieważ prezes EBC poddał się naciskom, by przyjąć zaskarżone decyzje.
- 5) Zakup państwowych papierów wartościowych uzasadniony względami polityki fiskalnej, a nie pieniężnej i niesłużący stabilności cen narusza rynki i nadwyręża zaufanie w niezależną politykę walutową. Zdaniem skarżącej z normatywnego ukształtowania europejskiej Unii Walutowej wynika podmiotowe prawo do żądania zaniechania zachowań oczywiście naruszających stabilność, które są sprzeczne w szczególności z art. 123 i art. 125 TFUE.

(1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 3603/93 z dnia 13 grudnia 1993 r. określające definicje w celu zastosowania zakazów określonych w art. 104 i 104b ust. 1 traktatu (Dz.U. L 332, s. 1).

(2) Dz.U. 2010, C 83, s. 309.

(3) Protokół (nr 4) w sprawie Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego (Dz.U. 2010, C 83, s. 230).

Skarga wniesiona w dniu 20 listopada 2012 r. — Słowenia przeciwko Komisji

(Sprawa T-507/12)

(2013/C 32/30)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Republika Słowenii (przedstawiciele: Klemenc, državna pravobranilka i A. Grum, pomočnica državne pravobranilke)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 października 2012 r. w sprawie środków na rzecz spółki ELAN d.o.o., SA.26379 (C 13/2010) (ex NN 17/2010), o której Komisja powiadomiła Słowenię pismem nr SG-Grefe(2012) D/14375 z dnia 20 września 2012 r. i w której uznała ona między innymi w art. 2, że Słowenia bezprawnie wprowadziła w życie w 2008 r. środek pomocy państwa na rzecz spółki Elan w formie rekapitalizacji w wysokości 10 mln EUR, z naruszeniem art. 108 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, ze względu na co Słowenia jest zobowiązana odzyskać pomoc od beneficjenta, i

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Pierwszy zarzut: w zaskarżonej decyzji Komisja nieprawidłowo zastosowała art. 107 ust. 1 TFUE i art. 345 TFUE oraz naruszyła istotne wymogi proceduralne, ponieważ dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych oraz uzasadniła w niewystarczający lub błędny sposób omawianą decyzję w odniesieniu do możliwości przypisania Republice Słowenii środka rekapitalizacji w 2008 r.

Skarżąca uważa Komisja uznała z naruszeniem art. 107 ust. 1 TFUE i art. 345 TFUE, iż możliwe jest przypisanie Republice Słowenii działań wspólników spółki Elan przy okazji jej rekapitalizacji w 2008 r. Komisja uzasadniła swój wniosek tym, że państwo jako właściciel mianuje radę nadzorczą, przez co zdaniem skarżącej dyskryminuje ona dualistyczny system zarządzania przedsiębiorstwami publicznymi.

Uzasadnienie w zaskarżonej decyzji jest niewystarczające — to znaczy nie zawiera odpowiednich i dostatecznych powodów — oraz błędne, ponieważ Komisja argumentuje, iż istnieją poważne poszlaki wskazujące na głębokie zaangażowanie państwa w proces decyzyjny w spółce kapitałowej (Kapitałska družba, KAD) i w spółce doradztwa i zarządzania (Družba za svetovanje in upravljanje, DSU) przy czym jej argumenty opierają się jedynie na niewiarygodnych dowodach o charakterze pogłosek. W zaskarżonej decyzji brak jest jakiegokolwiek uzasadnienia również w odniesieniu do pozostałych wspólników spółki Elan, co do których Komisja wysuwa jedynie zarzut dotyczący równoległego zachowania. Zdaniem skarżącej wspomniane przez Komisję w zaskarżonej decyzji poszlaki nie stanowią w żadnym razie wskazówek świadczących, zgodnie z orzecznictwem Trybunału i Sądu, o zaangażowaniu organów państwa w przyjęcie środka rekapitalizacji spółki Elan w 2008 r.